

moeden, vindt men zelden bij geheel raszuiveren en niemand gevoelt dat sterker dan Zorn zelf, die als hij door de wereld zwerven gaat, met een grooten boog om Duitschland heenreist, die zich vastklemt aan zijn geboortegrond en bijna angstvallig zoekt naar zweedsche motieven, die zijn veelomvattend talent, zijn genie hem doet doorvoelen, of liever door en door verstaan, maar waarin

in 't eigen land wil zoeken naar begrip voor de eigen kunst, die met een soort van dikwijls misduid en niet altijd gemakkelijk te begrijpen exclusivisme geneigd is, wat zweedsch is belangwekkender te vinden, dan al wat daarbuiten staat, en alleen in 't eigen land te werken en ten toon te stellen, die 't handwerk wel wil leeren in Parijs of in andere centra van kunst, die wel voor de eer van

DE BADENDE, 1911. (COLL. JOHN COLLIJN, STOCKHOLM).

hij toch — in onderscheid met de zuivere representanten der moderne zweedsche kunst — het algemeen-menschelijke meer dan het zweedsche als kern en hoofdzaak ziet. Zorn is breeder, is universeeler dan de meeste van zijn contemporaine vakgenooten in Zweden, hij reikt dieper als hij zoekt naar de schatten in zijn onderwerp, en ook daardoor stelt hij zich (tot zijn eer) buiten de hedendaagsche zweedsche bent, die allereerst

Zweden en uit een soort van plichtsgevoel jegens het vaderland elders eens de vruchten laat zien van haar werk, maar die voor alles bewust-zweedsch in aard en wezen, begrepen heeft, dat deze eigenheid nergens beter zal worden verstaan dan in het vaderland.

Zorn's hartstocht vooral is on-zweedsch. Zijn passie uit zich wilder, minder gereser-